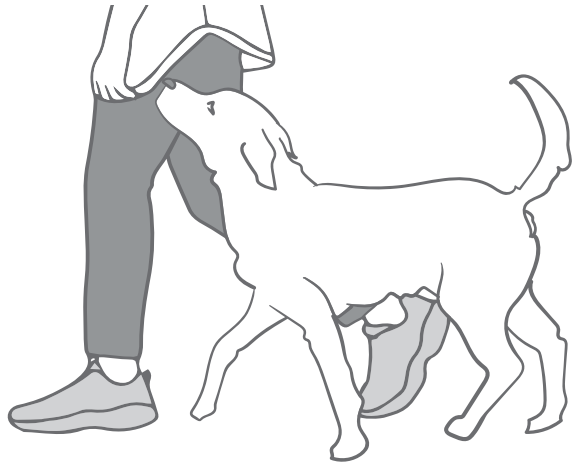

BİRİNCİ BÖLÜM

Russ

Oturma odasının diğer ucundan Henry'nin gözleri beni delip geçiyordu. “Yaz tatilin berbat geçecek.”

Takım arkadaşlarımdan ukala homurtular yükselirken en çok da bu yaz Miami'de onlara katılmayı reddettiğimde buna benzer bir şey söyleyen Mattie, Bobby ve Kris'in sesi duyuluyordu.

Ev arkadaşşıma, “İlham veriyorsun, Turner,” dedim. “Motivasyon konuşmaları mı yapasan, ne dersin?”

“Haftaya en ağır işler sana kilitlenip de personel eğitiminde takım ruhu oluşturma etkinliklerine katılmak zorunda bırakıldığında beni dinlemediğine pişman olacaksın.” Henry, elindeki Honey Acres broşürünü karıştırmaya devam ediyordu, sayfaları çevirdikçe kaşları çatılıp alını kırıştı. “Gece vardiyası ne?”

Gelişigüzel bir tavırla, “Bir şeye ihtiyaçları olursa diye haftada iki gün kampçıların kulübesinin bitişiğindeki bir odada uyumam gerek,” dediğimde Henry'nin gözlerinin dehşetle kocaman açılmasını izledim. “Diğer zamanlarda kendi kulübemde uyuyacağım.”

“Benlik değil,” dedi broşürü gerisin geri sehpa fırlatırken. “Ama sana iyi şanslar.”

Robbie odanın diğer ucundan, “Daha kötü de olabilirdi,” dedi. “Bu yaz Kanada'ya taşınman gerekebilirdi mesela.”

Nate yüksek sesle homurdanıp yüzünü kız arkadaşının saçına gömdü, birlikte oturdukları televizyon koltuğuna iyice yerleşti. “Şu siktüğimin Kanada'sından bahsetmeyi kes.”

Stassie hepimizin duyabileceği bir mırıltıyla, “Bu işi başına kendin açtın,” dedi. “Mızımızlanmayı bırak. Vancouver takımında oynamak isteyen sendin.”

“Dokuz hafta boyunca yirmi çocuğa göz kulak olacağıma Kanada’ya taşınmayı tercih ederim.” Henry’nin yüzündeki tiksintiyi gören de yazı, yatılı bir kampta danışman olarak değil de bir mezbahada çalışarak geçireceğimi sanırdı. “Bu işe doğru düzgün kafa yormamışsın sen, Callaghan.”

Yormuştum.

Honey Acres’in esas müşteri kitlesi, yaz boyunca onlar çalışırken çocuklarını oyalayacak bir şeylere ihtiyaç duyan meşgul ve zengin ebeveynlerden oluşuyordu. Neyse ki kampın ücretleri epey pahalıydı, dolayısıyla tesisleri de incelediğim diğer kampların hepsinden iyiydi, dahası işim birçok çocuğu kontrol altında tutmayı gerektirdiğinden verdikleri maaş yüksekti, izinlerin çokluğu da cabasıydı. Bu tür şeylerin çoğu kamp için birer lüks olduğunu ve başka yerlerde bulunamayacağını biliyordum.

Kris ve Bobby, işe girmem gerektiğini söyleyerek tatil tekliflerini reddettiğimde bana orayı önermişlerdi. On yıl önce bir yaz Honey Acres’a gitmişlerdi, oranın Kaliforniya’daki en iyi kamp olduğuna yeminler ediyorlardı. Bense ne iş olsa yapacak durumdaydım. Çalıştığım bar polisler tarafından kapatıldığından beri paraya sıkıştım. Ne yazık ki şüpheli faaliyetlerde bulunduğu ve yaşı tutmayan öğrencilere içki servisi yaptığı için barın adı çıkmış, bu da kötü sonuçlar doğurmuştu ve yeniden açılacağına dair hiçbir emare yoktu.

Yani her ne kadar Henry karar verme becerimde ciddi bir sıkıntı olduğunu düşünse de bu kararı vermesem Maple Hills’te işsiz güçsüz takılıp annemin onu ziyaret etmem için yapacağı baskılara boyun eğmek zorunda kalacaktım.

Dolayısıyla kolay bir seçim olmuştu.

“Galiba benimle gelmek istemiyorsun, Hen,” diyerek sataştım.

“İstemem, sağ ol ama oradan ayrılmak için sahte bir acil duruma ihtiyacın olursa bana haber ver. Bir telefonuma bakar.”

JJ, koltukta Henry'ye doğru biraz daha eğilip onu omzuyla dürttü. “Gelecek iki yılda başına gelecek tek acil durum, Kaptan, çok fazla şey içinde boğulmak olacak, şey, a...”

Stassie, “JJ!” diye ciyaklayarak sözünü kesti.

“Aklın fikrin bel altı şeylere çalışıyor,” diye azarladı JJ. “Ben akrilik boya diyecektim.”

Stassie gözlerini devirdi, JJ ona öpücük atarken o da ona el hareketi çekti. Sonra elini indirip dudaklarında yumuşak bir gülümsemeyle bana döndü. “Sen Henry'ye bakma, eğleneceğinden eminim. Gerçi biz burada seni özleyeceğiz.”

Mattie kaşlarını kaldırıp, “Sen artık burada yaşamıyorsun bile,” dedi.

Stassie, “Sen de hiç burada yaşamadın!” diye karşılık verince bu evde kimin daha çok vakit geçirdiğine dair bir tartışma patlak verdi.

Yaz için iş bulduğuma sevinsem de yanlarına daha yeni taşınmışken Henry ve Robbie'nin evinden ayrılıyor olmak biraz üzücüydü. Ne zaman yemek lafı geçse sihirli bir biçimde belireren gayriresmî ev arkadaşlarımız Mattie, Bobby ve Kris'ten de tabii.

Öğrenci birliğinde iki yıl oda paylaştıktan ve onun öncesinde de abim Ethan'la kaldıktan sonra kendi odamın olması garip geliyordu ama daha şimdiden burada çok daha mutlu hissetmeye başlamıştım.

Kendime ait alanımın olması ve sevdiğim insanlarla birlikte yaşamam gibi bariz avantajların yanı sıra otuz bir çekeceğim veya nadiren de olsa sevişeceğim zamanları stratejik olarak planlamak zorunda kalmamak da güzeldi. Gerçi Henry, Nate ve Stassie'nin yanında geçirdiği altı ayın ardından bana odanın kesinlikle ses geçirmez olmadığını söyleme nezaketi göstermişti.

Robbie, birbiriyle didişen Stassie'yle Mattie'nin seslerini bastırmaya çalışarak, "Bütün günü tartışarak mı geçireceksiniz yoksa parti hazırlıklarına başlayacak mıyız?" diye bağırdı.

Bu gece mezun olacaklara veda etmek ya da Robbie'nin deyimiyle "elveda ve siktirin gidin" demek için parti veriyorduk. Robbie, lisansüstü eğitim için Maple Hills'te kalacaktı, parti düzenleme ustası ünvanını korumaktan da memnuniyet duyuyordu.

Ne var ki kimse birkaç saat içinde üzerimize üşüşecek Maple Hills öğrencileri için evi hazırlamaya hevesli görünmüyordu. Çocuklar için bunun bir dönemin sonu gibi göründüğünü biliyordum; dört yıl, her günü birlikte geçirmek için uzun bir zamandı. Nate ve Robbie için bu süre dört yıldan da uzundu; bırakın birbirlerinden farklı ülkeleri, farklı kasabalarda bile yaşamamışlardı.

Bense bunu bir dönemin başlangıcı olarak görüyordum. Okula ilk başladığımda öğrenci birliğine katılmışım çünkü gerçek ailemin aksine beni yüzüstü bırakmayacak bir aile arıyordum. Birlikteki kardeşlerimin iyisiyle kötüsüyle yanımda duracağını, en sonunda bel bağlayacağım birileri olacağını düşünsem de öyle olmamıştı. Birinci sınıfta hata yaptığımı hissetmiş ama direnmişim, aile gibi gelmesi zaman alır diye düşünmüştüm. Yılın başında buz pistiyle ilgili o olay olduğunda ve yanımda bir tek bu odadaki insanlar kaldığındaysa hata yaptığımdan emin olmuşum.

Hayatımın en kötü dönemiydi –ki hayatım boyunca birçok kötü dönemden geçmişim– ve ne kadar utandığımı gizliyordum. Sonra günün birinde Henry iyi olup olmadığını sormuş, ben de iyi olduğumu söylemişim. Konu orada kapanır sanmışım ama yalan söylediğimi bildiğini ve konuşmaya hazır olduğumda beni dinleyeceğini söylemişti. Her hafta aynı konuşmayı yapmıştık, ta ki kış tatilindeki karşılaşmamıza kadar.

Eve gitmiştim ama babamın kumarda kaybettikten sonra daima sarhoş gezip abuk sabuk saçmalamalarına ve annemin, konu babamı davranışlarından sorumlu tutmaya gelince profesyonel bir umursamaz olmasına ancak yirmi dört saat katlanabilmiş, çok uzatmadan kampüse geri dönmüştüm. Henry sanat malzemelerini almak için hokey odasına gidiyordu ve beni görünce iyi olup olmadığımı sormuştu. Ben de ilk kez iyi olmadığımı itiraf etmiştim.

Yıllarımı babamın kumar sorunundan –kimseye bahsedemeyecek kadar– utanç ve öfke duyarak geçirdikten sonra kelimeler ağızımdan kusarcasına dökülmüştü. Evde olanları Koç Faulkner veya Nate bile tam olarak bilmiyordu ama Henry'ye her boku anlatmıştım.

Kolunun altındaki tuvaliyle öylece durup beni dinlemişti.

Konuşmayı bitirdiğimde omuzlarımdan bir ton yük kalkmış gibi hissederken bana Kenny's restoranından tavuk kanadı almayı teklif etmiş ve tatil boyunca onunla takılmak isteyip istemediğimi sormuştu. Başka soru sormamış, tavsiyede bulunmamış, beni yargılamamıştı. O yüzden Robbie ve onunla yaşamak isteyip istemediğimi sorduğunda hiç düşünmeden evet demiştim.

Şu anda odada kaos çıkmıştı, ki ne zaman herkes bir araya gelse öyle olurdu. Herkes aynı anda konuşuyor, her bir sohbetin gürültüsü bir öncekini bastırıyordu. İnsanlar sessizliğimi utangaç olmama bağlardı ama bu doğru değildi. O kadar sessiz olduğumu da düşünmüyordum, sadece herkes çok gürültülü olduğu için öyle görünüyordu. Takım arkadaşlarımla aksine ben her şeyin odak noktasında olmak yerine oturup dinlemeyi tercih ediyordum. Odak noktası olmak insanın üzerinde büyük baskı oluşturuyor, her an her şeyi batırma ihtimaliyle yaşamasına neden oluyordu. Gözlemci olmaktan, olan biteni dışarıdan izlemekten daha memnundum.

Mutfaka gidip dolaptan bir şişe su aldım, arkamda biri olduğunu hissedince bir şişe daha çıkardım.

Uzattığım suyu alan JJ, “İlk resmî partine hazır mısınız?” diye sordu.

Mutfak tezgâhına yaslanıp oturma odasına baktık. “Sanırım. Tek kuralımız Robbie’yi kızdırmamak, değil mi?”

JJ şişenin kapağını açarken homurtuyla güldü. “En sevdiğim hobim o aslında ama bir dahaki sezon ne kadar zorlanmak istiyorsun, mesele o.”

“En iyisi ters düşmeyeyim.”

Sudan bir yudum içip, “Evindeymiş gibi hissetmeye başladın mı?” diye sordu.

Geçtiğimiz haftalarda JJ’le çok vakit geçirmiş ve şakacı kişiliğinin altında çok dostane biri olduğunu keşfetmiştim. Birkaç ay önce birikimlerimi kullanarak eski bir kamyonet aldıktan sonra herkesin taşımacılığı bana düşmüştü. Birilerine faydam olduğunu hissetmek hoşuma gidiyordu, o yüzden canımı sıkkan bir durum olmamıştı. Ta ki Lola eşyalarının kazara Nate’in Vancouver’daki yeni evine gideceğinden endişelenip kendisiyle Stassie’ye ait olmayan kolilerin üzerine penis çizene kadar.

JJ’le ben, Nate’in San Jose’deki yeni evine bu süslü kolilerle dolu kamyonetle gelmiştik ve yol boyunca diğer sürücüler tuhaf tuhaf bize bakmıştı. Biriyle on saat boyunca kapalı bir alanda kalınca insan o kişiye dair bir sürü şey öğreniyordu. Gerçi JJ şakayla karışık hiçbir şey anlatmadığımdan şikâyet etmişti.

“Neredeyse,” diye itiraf ettim. “Alışık olduğumdan çok farklı.”

“Unutma, yerin burası. Herkes seni burada görmek istiyor, duydun mu beni?” dedi alçak sesle. Endişelerimi hiçbirisiyle paylaşmamıştım ama her nasılsa JJ kendimi dışarıda tuttuğumu biliyordu. Bir keresinde ona sezgilerinin çok kuvvetli olduğunu söylediğimde bana akrep burcu olduğunu söylemişti. Ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Yine de ona minnettardım ve uzun zaman sonra ilk kez anlaşıldığımı hissediyordum. Bu kabul etmesi güç bir histi, neticede çoğu zaman ben bile kendimi anlamıyordum.

“Duydum,” diye karşılık verdim. JJ omzuma vurup oturma odasındaki yerine döndü. Ağır adımlarla peşinden gidip Henry’nin yanına oturdum.

Robbie ellerini bir kere çırparak hokeyin gözümüzde canlanmasına neden oldu. Hepimiz iyi eğitilmiş köpekler gibi içgüdüsel olarak dikkatimizi hemen ona çevirdik.

“Tanrım, tam bir küçük Faulkner,” diye homurdandı Nate, koltuğunda huzursuzca kıpırdanarak.

Bobby, “Artık alkış duyunca irkiliyorum,” diye ekledi. “Bence gerçek bir travma tepkisi.”

“Ben o alkışı yalnızken bile duyuyorum,” dedi Mattie, başını hak verircesine sallayarak.

“Yok,” dedi Joe homurtuyla gülerken. “Senin duyduğun yan komşu Kris. Evet o. Sadece kalçasını sallıyor.”

Robbie tıslar gibi bir şeyler söylerken Kris de bir koltuk minderini alıp Joe’ya fırlattı. Joe’nun minderi yakalayıp geri atmasıyla yeni bir kaos patlak verdi.

“Hokey oynarken bu savunma becerilerin neredeydi, Joe?” diye sordu Henry. Joe’nun gafil avlanmasıyla Kris minderlerden birini tam yüzüne indirdi.

Robbie, “Tanrı aşkına,” diye sızlandı. “Siz palyaçolardan biri beyin sarsıntısı geçirecek olursa parti yatar. Hadi, son bir kere.”

Herkes Robbie’den yapacağı işin emrini almak üzere istemeye istemeye sıraya girerken ortama sessizlik çöktü. Sanırım bunun, bu evde hep birlikte verecekleri son parti olduğu kafalarına dank etmişti ve hepsi kendini tuhaf hissediyordu.

Ben düşüncelere dalmışken JJ gülüp bağırırmaya başladı. “Beş dolar! Bana beş dolar borcunuz var!”

“Niye?”

“Stas ağlıyor!” Kollarını Stassie’ye dolayıp şakağına bir öpücük kondurdu. “Alkol de almadı! Ben kazandım.”

Stassie ellerinin tersiyle gözyaşlarını silip şaşkınlıkla etrafına bakındı. “Üzerime iddiaya mı girdiniz?”

Erkekler cüzdanlarına uzanıp paraları çıkardı. Mattie beşliği, JJ’in bekleyen avucuna çarparken omuz silkti. “Teknik açıdan bakarsak gözyaşların üzerine iddiaya girdik.”

“İnanamıyorum. Nate, senin haberin va—” Erkek arkadaşına döndüğünde cebinden çaktırmadan para çıkarmaya çalıştığını gördü. “Tam bir pisliksin! Hepiniz öylesiniz.”

Nate, beş dolarını JJ’e uzatıp Stassie’ye sımsıkı sarıldı, şakağını sevgiyle öptü. “Ama sen de hemen ağlayıverdin. O parayla sana tavuk kanadı alabilirdim.”

“Hayret bir şey ya. Bu durum çok üzücü bir kere. Hepiniz kendi yolunuza gideceksiniz, şimdi ağlamayacağım da ne zaman ağlayacağım.”

“Russ bugün ağlayacağına dair iddiamıza katılmadı desem kendini daha iyi hisseder misin?”

Yaşlı gözleri benimkilerle buluştuğunda sırtıyordu. “Sağ ol, muffinim. Sen kara listemde değilsin.”

Aslında kumar oynamak istemediğim için iddiaya girmemiş-tim ama yine de başımla onaylayıp ağlamayacağını düşündüğüm için bahse katılmadığımı sanmasına izin verdim. Ağlayacağını biliyordum yoksa.

Henry, “Pardon,” diye araya girdi. “Ben de iddiaya girmedim.”

Ağlayacağını Henry de biliyordu ama bana destek olmak için o da artık kumar oynamamaya karar vermişti. Lola kırmızı bardaklarla dolu poşetlerle içeri girdiğinde JJ hâlâ parasını sayıyordu. Lola sıraya bakıp kaşlarını çattı. “Ağladı, değil mi?”

Hep bir ağızdan, “Evet,” dedik.

“Lanet olsun, Anastasia.” Lola poşetleri Robbie’nin kucağına bırakıp onu öpmek için eğildi, sonra da çantasına uzanıp beş dolar çıkardı. “Bu benden son para alışın, Johal.”

JJ, “Hokeyde başarısız olup asıl hayat amacımın peşine düşene dek,” dedi. “Striptiz yani.”

“Evet, o zamana kadar.”

“Şimdi herkesin borcu ödendiğine göre şu rezaleti başlatılır mıyiz?” diye sızlandı Robbie.

Önceki sessizlik geri döndü, bütün takım arkadaşlarımın kafasından aynı düşünce geçiyordu. Nate başıyla onaylayarak boğazını temizledi. “Son kez.”

Lola kahkahalara boğulur boğulmaz içerideki kasvetli hava dağıldı. “Pekâlâ, çakma Alexander Hamilton. Güya dramatik olanınız benim, ha. Hepiniz drama kraliçesisiniz.”